

Web van herinneringen

Van Jane Kirkpatrick verscheen eerder bij Uitgeverij
Mozaïek:

Letitia's appelboom

Jane Kirkpatrick

Web van herinneringen

Vertaald door
Jeannette Wilbrink-Donkersteeg

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

ISBN 978 90 239 9675 0
NUR 342

Vertaling Jeannette Wilbrink-Donkersteeg
Ontwerp omslag B'IJ Barbara
Omslagbeeld John Foley / Trevillion Images
Lay-out en dtp binnenwerk Gerard de Groot

Oorspronkelijk verschenen bij Revell, een imprint van Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, onder de titel *The Memory Weaver*

Engelstalige uitgave © 2015 Jane Kirkpatrick
Nederlandse uitgave © 2016 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

www.uitgeverijmozaiek.nl

Alle rechten voorbehouden

*Opgedragen aan Jerry,
met wie ik een leven aan herinneringen heb gedeeld*

Het is met echte en valse herinneringen net als met juwelen: het zijn de valse die het meest echt lijken, het meest briljant.

Salvador Dali

Het verleden klopt binnen in mij, als een tweede hart.

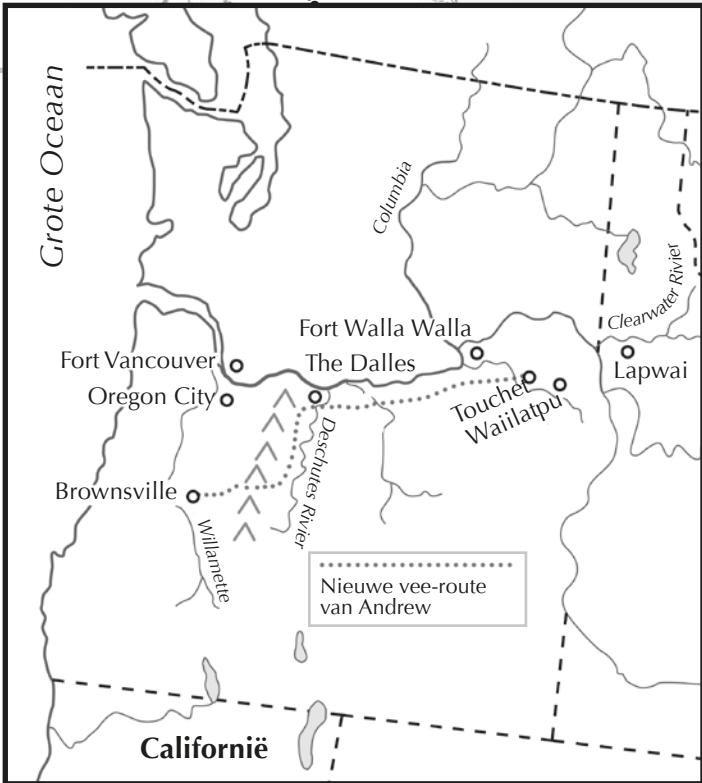
John Danville in *The Sea*

Personen in dit verhaal

Eliza Hart Spalding	moeder, een van de eerste zendelingen onder het volk van de Nimíipuu/Nez Perce
Henry Harmon Spalding	echtgenoot van Eliza; vader van Eliza Spalding Warren
Eliza Spalding Warren	dochter, legt haar moeders levensverhaal vast
Henry Hart Spalding	zoon, Eliza's broer
Martha Jane Spalding	dochter, jongere zus van Eliza
Amelia 'Millie' Spalding	zusje, jongste van de kinderen Spalding
Andrew Warren	echtgenoot van dochter Eliza
America Jane Warren] kinderen van Eliza en Andrew Warren
Martha Elizabeth 'Lizzie' Warren	
Amelia 'Minnie' Warren	
James Henry Warren	
Rachel Johonet Jane Smith	onderwijzeres in Boston, tweede vrouw van Henry Spalding
Nancy Osborne	inwoner van Brownsville, vriendin van Eliza
Matilda Sager	jongere vriendin van Eliza, overlevende van de Whitman-tragedie
Lorinda Bewley	jongere vriendin, overlevende van de Whitman-tragedie
Timothy	een van de eerste bekeerlingen onder de Nimíipuu/Nez Perce
Gebroeders O'Donnell	vrienden van Andrew Warren

John Brown	zoon van de eigenaar van Brown & Blakely's
Bill Wigle	zakenman Brownsville
Matilda	Nimípuu/Nez Perce, vriendin van moeder Eliza Spalding
Tashe	paard van het kind Eliza
Nellie	paard van Eliza Spalding in Brownsville
Maka	paard van Eliza Spalding Warren
Yaka*	hond van de familie Spalding
Abby*	hond die op de kudde van de familie Warren past

* fictieve karakters

Proloog

1847 – Aan de Clearwater River in Oregon

De vrouw hield de leren teugels als lange linten in haar hand.

‘Mama, mama, wacht!’

Ze draaide zich om in het dameszadel en keek onder de rand van haar hoed door naar haar negenjarige dochter. Die rende op haar af, een laatbloeiende iris in haar hand. Een Nimípuu-paard met gestippeld lijf volgde het kind op de voet.

‘Sjonge, ben ik daar echt zomaar langsgereden, Eliza?’ De vrouw duwde haar neus in de blauwe bloem die het meisje haar aanreikte.

‘Maar goed dat ik zulke dingen wel zie.’ Een glimlach deed het gewoonlijk zo ernstige gezichtje oplichten.

‘Nou! Maar nu zit je niet meer op Tashes rug en ik durf niet af te stijgen om je er weer op te helpen.’

‘Ik kan er zelf wel op klimmen, hoor.’

‘Is dat zo?’

‘Let maar op. Kom, Tashe.’

Het paard volgde het kind als een gehoorzame hond

richting de Clearwater River. Op wat volgens haar een geschikte plek was, liet ze het dier halt houden. Toen klauterde ze tegen de oever op, iets hoger dan waar het dier stond. De merrie zwaaide met haar staart, maar bleef geduldig wachten.

‘Kijk, mama.’ Nadat ze zich had verzekerd van haar moeders volledige aandacht, boog ze zich voorover, greep de manen, haalde diep adem en nam toen een sprong en belandde schrijlings op de paardenrug. Ze greep de teugels.

‘Geweldig!’ Haar moeder klapte in haar gehandschoende handen. ‘Heel knap van je, Eliza!’

‘Ik ben ook knap.’ Haar voldane lach onthulde twee voortanden, die bijna uitgegroeid waren.

‘We zouden veel vaker ’s ochtends moeten gaan rijden. Dan kan ik zien wat je allemaal al kunt en dat je een echte jongedame wordt.’

‘Alleen u en ik, mama. Zonder de anderen.’

‘Ja, alleen wij tweeën.’

Het was een belofte waarvan de vrouw later wenste dat ze die gehouden had. Zoals gewoonlijk kwam er van alles tussen. Toch zou het meisje zich die laatste rit met haar moeder altijd blijven herinneren: haar moeders goedkeurende glimlach, het glooiende landschap, de geur van irissen en paarden, het geluid van de Clearwater River die zich een weg baande naar de zee in de verte.

Deze herinneringen zou ze verweven met de dingen die later gebeurden. Ze bad dat ze met de draden die gesponnen werden, iets tot stand kon brengen dat haar niet gevangen zou houden bij haar taak als moeder en echtgenote, maar dat juist tot troost zou zijn.

Deel I

HOOFDSTUK I

In het begin

Mijn vroegste herinnering is die aan luid schaterlachen te midden van een woordenwaterval. Ik zit in een halve ton waarin ooit meel werd bewaard. Boomringen doen dienst als wielen. Mijn blote voeten raken de knopen van het touw dat door de gaten in de ton is getrokken, mijn jurk bedekt mijn benen die naar buiten steken. Ik heb mijn handen om de gladde randen van de halve ton geklemd.

Een Nez Perce-jongen, met glanzend haar, zwart als een maanloze nacht, trekt mij over de hobbelige grond voor onze ruime blokhut-school-kerk. Ik leun achterover, sluit mijn ogen en voel de zon op mijn gezicht. Mijn lach gaat op in het schaterlachen van de kinderen om me heen. Ik ben gelukkig.

Een plotselinge schok. De wagen staat stil. Voor ons staat mijn vader, zijn handen in de zij, zijn ogen zwart als omgeploegde aarde. Ons lachen verstomt. Ik hoor mijn moeder praten in de school waar ze haar Nez Perce-leerlingen